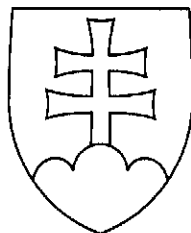

ÚI - SOI, Kancelária ÚR Bratislava

číslo: - 6. 07. 2010 12/10-E

Číslo: 157/2/09 Pril.: 46/09

14S/135/2009 - 54
1009201286

Dátum rozhodnutia 13. 7. 2011
číslo 13. 7. 2011
Priloha: 46/09

KRAJSKÝ SÚD v TRNAVE

- 9 - - 1 AUG. 2011

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členiek senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Ľubomíra Bundzela, v právnej veci žalobcu: Panta Rhei s.r.o., sídlom Kúpeľná 2, 932 01 Veľký Meder, IČO: 31443923, zast. advokátom Mgr. Peter Lacko, sídlom Panská 17, 811 01 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, sídlom Prievozska 32, pošt. Priečinok 29, 827 99 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.k.SK/0370/99/2009, zo dňa 23.6.2009 a č.k.F/0152/01/2009, zo dňa 15.5.2009, takto

r o z h o d o l :

Krajský súd v Trnave žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi súd náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou, doručenou krajskému súdu dňa 25.8.2009 domáhal, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj a vrátil mu vec na ďalšie konanie, ako aj náhrady trov konania.

Z dôvodov žaloby vyplýva, že dňa 23.6.2009, žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu, ktorým bola podľa § 10 ods. 6 zákona č. 377/2004

Z.z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ochrane nefajčiarov“) uložená peňažná pokuta v sume 331,- eur pre porušenie § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane nefajčiarov podľa §59 ods. 2 Správneho poriadku a uvedené rozhodnutie potvrdil.

Žalobca má za to, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pri kontrole prevádzky kníhkupectva Panta Rhei nachádzajúcej sa v OC Avion inšpektori zistili, že kontrolovaný subjekt v prevádzke kníhkupectvo Panta Rhei nespĺnil povinnosť upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia bezpečnostným zdravotným značením umiestneným na viditeľnom mieste, a že kontrolovaný subjekt v prevádzke kníhkupectvo Panta Rhei nespĺnil povinnosť umiestniť v priestore zákazu fajčenia oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch, ktoré sú podľa § 9 povinné vykonávať kontrolu dodržiavania tohto zákona, je možné podať oznámenie o porušovaní zákona o ochrane nefajčiarov.

Žalobca v žalobe poukázal na ustanovenia § 7 ods. 1 zákona, § 8 ods. 3, § 8 ods. 4 a § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov. Podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov, žalobca je názoru, že povinným subjektom je osoba, ktorá prevádzkuje zariadenie, v ktorom je zakázané fajčiť. Zariadenie, v ktorom je zakázané fajčiť však nie je definované v zákone ako všeobecný pojem. Zákon o ochrane nefajčiarov pri stanovení zákazu fajčiť len vymenúva, kde je zakázané fajčiť, pričom podľa kritéria, či ide o zariadenie možno tieto miesta rozdeliť na zariadenia a ostatné miesta. Ďalej žalobca uvádza, že ostatnými miestami, o ktorých zákon o ochrane nefajčiarov ako o zariadeniach nehovorí sú aj uzavreté verejné prístupné priestory všetkých typov predajní. Z uvedeného vyplýva, že v predajni, zákon síce zakazuje fajčiť, ale osobe, ktorá tieto miesta prevádzkuje neukladá povinnosť upozorniť na zákaz fajčenia. Vzťahnutie upozornovacej povinnosti na zákaz fajčenia aj na predajne, ktoré nie sú podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane nefajčiarov zariadením by bolo neodôvodneným rozširujúcim výkladom pojmu zariadenia, ktorý je pri sankčných právnych normách vylúčený.

Ďalej žalobca uviedol, že verejnosť bola upozornená na zákaz fajčenia a to prostredníctvom upozornenia na každom vstupe do obchodného centra, ktoré upozorňuje, že v celom obchodnom centre je zakázané fajčiť. Zákon o ochrane nefajčiarov nepožaduje, aby sa upozornenie nachádzalo priamo v priestore kde je zakázané fajčiť, ale požaduje, aby upozornenie bolo na viditeľnom mieste a takýmto vstup do obchodného centra je. Ďalej § 8 ods. 4 zákona o ochrane nefajčiarov nestanovil subjekt tejto povinnosti. Takáto povinnosť môže postihovať aj vlastníka priestoru. Nie je automatické, aby všetky povinnosti spojené s prevádzkou predajne plnil jej prevádzkovateľ.

Žalovaný najprv uplatnil rozširujúci výklad na pojem zariadenie, pod ktorý zahrnul aj predajňu a následne uplatnil zužujúci výklad pojmu viditeľné miesto. Žalobca ešte dodal, že v kníhkupectve Panta Rhei sa nikdy nefajčilo, nefajčili a porušenie zákazu fajčenia nebolo zistené.

Žalovaný navrhoval žalobu zamietnuť a žalobcovi nepriznať náhradu trov konania. Uviedol, že čo sa týka § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov, nie je možné akceptovať námietku, že povinnosť podľa § 8 ods. 3 sa vzťahuje iba na zariadenia, ktoré sú tak označené v § 7 ods. 1. Žalovaný má za to, že predmetné bezpečnostné a zdravotné upozornenie plní

dôležitú funkciu v súvislosti s ochranou nefajčiarov, pričom s poukazom na § 8 ods. 4 považuje žalovaný za potrebné, aby sa v miestach kde je zakázané fajčiť nachádzali obidva oznamy a boli súčasne splnené povinnosti podľa § 8 ods. 3 a 4. Formulácia obsiahnutá v § 8 ods. 3 bol do zákona vložená novelizáciou zákona č. 465/2005 Z.z. (povinnosť právnickej osoby, ktorá prevádzkuje zariadenie, v ktorých je zakázané fajčenie upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia oznamom, ktorý musí byť umiestnený na viditeľnom mieste). Poukazuje aj na dôvodovú správu k tomuto zákonu. Žalovaný podotýka, že pojem zariadenie (obdobne ani priestor) zákon nedefinuje, pričom zastáva názor, že ak by sa ustanovenie § 8 ods. 3, resp. 4 vzťahovalo len na niektoré miesta, kde je v zmysle § 7 zakázané fajčiť, zákon by v danom prípade obsahoval presný výpočet týchto miest v súvislosti s § 7. Žalovaný má za to, že kontrola bola vykonaná v prevádzkarni žalobcu, ktorá je predajňou podľa § 2 ods. 4 písm. j) (t.j. vymedzený, uzavretý priestor, stály architektonický objekt určený na predaj tovaru spotrebiteľom), v ktorej je v zmysle § 7 ods. 1 písm. b) zakázané fajčiť a v rámci ktorej musia byť ustanovenia § 8 ods. 3 a ods. 4 splnené.

Čo sa týka námietky žalobcu, že spotrebiteľia sú informovaní o zákaze fajčenia na dverách obchodného centra, obchodné centrum nemožno považovať za predajňu, pričom takéto označenie je potrebné mať umiestnené práve v rámci miesta, kde je zakázané fajčiť.

Čo sa týka subjektu, žalovaný má za to, že je zrejmé, že za splnenie povinnosti je zodpovedný prevádzkovateľ predajne a nie tretia osoba. Námietka žalobcu, že sankcia by bola aktuálna, keby v danom prípade bol porušený zákaz fajčenia je bezpredmetná, nakoľko bez ohľadu na skutočnosť, či ustanovenia § 8 ods. 3 alebo ods. 4 sú obmedzeniami alebo nie, zákon ukladá SOI povinnosť uložiť sankciu práve v súvislosti s ich porušením.

Krajský súd ako súd vecne príslušný preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo bez pojednávania (§ 250f O.s.p.), podľa § 244 ods. 1, 2 O.s.p., v spojení s § 247 a nasl. O.s.p. a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, keďže rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím je vecne správne.

Predmetom súdneho preskúmania bolo rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu a to, či vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu pri vyslovení právneho názoru o tom, že žalobca porušil zákonnú povinnosť uloženú v §8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane nefajčiarov, za čo mu bol uložená sankcia podľa §10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov.

Podľa § 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov, zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie a postup správneho orgánu“). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 247 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť. Predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v odsekoch 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným.

Podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov, fyzická osoba-podnikateľ a právnická osoba, ktoré prevádzkujú zariadenia, v ktorých je zakázané fajčenie, sú povinní upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia bezpečnostným a zdravotným označením, ktorý musí byť umiestnený na viditeľnom mieste.

Podľa § 8 ods. 4 o ochrane nefajčiarov, v priestoroch, kde je podľa § 7 zákaz fajčenia, musí byť na viditeľnom mieste umiestnený oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch, ktoré sú podľa § 9 povinné vykonávať kontrolu dodržiavania tohto zákona, je možné podať oznámenie o porušovaní tohto zákona.

Krajský súd dospel k záveru, že tak odvolací aj prvostupňový správny orgán správne právne posúdil ustanovenia zákona o ochrane nefajčiarov.

K námietkam žalobcu v žalobe ohľadom skutočnosti, že porušenie zákazu fajčenia nebolo v kníhkupectve Panta Rhei zistené krajský súd uvádza, že žalobca bol sankcionovaný pre porušenie povinnosti upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia bezpečnostným a zdravotným označením umiestneným na viditeľnom mieste a porušenie povinnosti umiestniť na viditeľnom mieste oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch je možné podať oznámenie o porušovaní tohto zákona a nie pre porušenie zákazu fajčenia.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu v žalobe ohľadom výkladu žalobcu, že pojem predajňa nespadá pod pojem zariadenie a žalobca tým, že neprevádzkuje zariadenie nemá upozornovaciu povinnosť podľa § 8 ods. 3 zákona o nefajčiaroch a námietky žalobcu, že žalovaný uplatnil rozširujúci výklad na pojem „zariadenie“, pod ktorý zahrnul aj predajňu krajský súd uvádza, že nemožno súhlasiť so svojvoľným, zákonom nepodloženým delením žalobcu v žalobe na zariadenia a ostatné miesta, pričom podľa výkladu žalobcu, na predajňu ako ostatné zariadenie sa nevzťahuje povinnosť upozorniť na zákaz fajčenia. Takýto neprípustný výklad by bol predovšetkým nelogický a míňal by sa účelu a ducha zákona o ochrane nefajčiarov.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu v žalobe, že verejnosť bola riadne upozomená na zákaz fajčenia v celom obchodnom centre označením umiestneným na viditeľnom mieste pri každom vstupe do obchodného centra, krajský súd zhodne so žalovaným má za to, že účelom ustanovenia § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov bolo informovať verejnosť priamo na miestach, kde je fajčenie zakázané, v tomto prípade priamo viditeľne na predajni žalobcu (nestačí teda na vstupoch do obchodného centra). Obchodné centrum nie je možné považovať

za predajňu a preto zákaz fajčenia umiestnený na vstupoch do neho, nie je možné považovať za splnenie povinnosti podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov.

Taktiež pokiaľ ide o námietku v žalobe ohľadom zodpovednostného subjektu za porušenie upozornovacej povinnosti, keď podľa žalobcu ním môže byť aj vlastník priestoru, krajský súd sa nestotožnil s týmto názorom žalobcu, pretože zodpovednosť v danom prípade nesie podnikateľ, ktorý prevádzkuje priestor, kde sa zakazuje fajčiť, čiže žalobca.

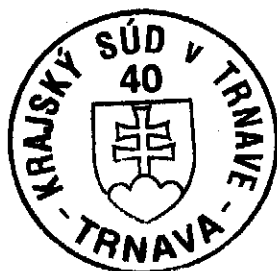
Vzhľadom na vyššie uvedené, skutkový stav, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie správnych orgánov bol zistený dostatočne, správny orgán si zabezpečil všetky dôkazy potrebné pre rozhodnutie a vec správne právne posúdil.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi v konaní nepriznal náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom tohto súdu na Najvyšší súd SR.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

V Trnave 3. júna 2010

JUDr. Petra Príbelská, PhD.
Predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Emília Froncová

145 / 135 / 2009-82

Úl - SOI, Kancelária ÚR Bratislava
číslo: 13. 07. 2011
číslo: 1094/51/2011 154/2/09 Pril.: 46/09

KRAJSKÝ SÚD V TRNAVE
Deň: - 3 - 06 - 2011
Príloha: min. krát
Príloha: min. krát

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

13. 7. 2011 *Yakovina*

KRAJSKÝ SÚD V TRNAVE

- 9 - - 1 AUG. 2011

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **Panta Rhei s r.o.**, so sídlom Kúpeľná 2, Veľký Meder, v zastúpení advokátom *Mgr. Petrom Lackom*, so sídlom Panská 17, Bratislava, proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie**, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0370/99/2009 zo dňa 23. júna 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/135/2009-54 zo dňa 3. júna 2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/135/2009-54 zo dňa 3. júna 2010 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SK/0370/99/2009 zo dňa 23. júna 2009, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj č. F/0152/01/2009 zo dňa 15. mája 2009, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 331 eur za porušenie § 8 ods. 3 a 4 zákona č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane nefajčiarov“), nakoľko kontrolou, vykonanou v prevádzke Panta Rei, OC AVION, Ivánska cesta 16, Bratislava dňa 8. apríla 2009, bolo zistené, že žalobca nesplnil povinnosť upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia bezpečnostným a zdravotným označením, umiestneným na viditeľnom mieste, a tiež neumiestnil na viditeľnom mieste oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch, ktoré sú podľa § 9 zákona o ochrane nefajčiarov povinné vykonávať kontrolu dodržiavania tohto zákona, je možné podať oznámenie o jeho porušovaní.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného mal za to, že v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav a žalovaný správny orgán vec správne právne posúdil. Podľa názoru krajského súdu výklad žalobcu, že na predajňu ako ostatné zariadenie sa nevzťahuje povinnosť upozorniť na zákaz fajčenia, je neprípustný a nelogický, keďže by sa míňal účelu a ducha zákona o ochrane nefajčiarov. Krajský súd sa tiež stotožnil s názorom žalovaného, že upozornenie na zákaz fajčenia umiestnené pri každom vstupe do obchodného centra nenaplnilo účel ustanovenia § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov, informovať verejnosť priamo na miestach, kde je fajčenie zakázané (teda priamo na predajni žalobcu). Pokiaľ ide o zodpovednosť za porušenie zákonnej povinnosti, túto podľa krajského súdu nesie prevádzkujúci podnikateľ (žalobca), a nie vlastník priestoru.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, namietajúc, že rozsudok vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu zákon o ochrane nefajčiarov nedefinuje „zariadenie, v ktorom je zakázané fajčiť“ ako všeobecný pojem, ale len vymenúva, kde je zakázané fajčiť, pričom tieto miesta možno rozdeliť na zariadenia a ostatné miesta.

Podľa žalobcu zariadeniami sú:

- zdravotnícke zariadenia,
- školské a predškolské zariadenia,
- zariadenia sociálnych služieb okrem fajčiarní vyhradených pre zamestnancov,
- kultúrne zariadenia a v uzavreté športové zariadenia,
- zariadenia spoločného stravovania, okrem zariadení, ktoré majú pre nefajčiarov vyhradených minimálne 50% z plochy, ktorá je stavebne oddelená od časti pre fajčiarov, pričom priestor pre nefajčiarov musí byť umiestnený pri vstupe do zariadenia,
- zariadenia starostlivosti o ľudské telo.

Ostatnými miestami, o ktorých zákon o ochrane nefajčiarov ako o zariadeniach nehovorí, sú:

- prostriedky pravidelnej osobnej železničnej dopravy okrem vyhradených vozňov, prostriedky ostatnej vnútroštátnej pravidelnej osobnej dopravy, v čakárne a prístrešky na zastávkach vnútroštátnej pravidelnej osobnej dopravy, kryté nástupištia a v uzavreté verejné priestory súvisiace s touto dopravou určené pre cestujúcich, otvorené nástupištia vo vzdialenosti štyri metre od vymedzenej plochy nástupíšť,
- základné školy, stredné školy a priestory detských ihrísk,
- vysoké školy a v študentské domovy,
- úradné budovy, uzavreté verejne prístupné priestory všetkých typov predajní, divadlá, kiná, výstavnice, múzeá a galérie,
- priestory, v ktorých sú mladiství vo väzbe alebo v ktorých vykonávajú trest odňatia slobody.

Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že v predajni zákon síce zakazuje fajčiť, ale osobe, ktorá tieto miesta prevádzkuje, neukladá povinnosť upozorniť na zákaz fajčenia. Na predajňu, ktorá nie je v zmysle § 7 ods. 1 zákona o ochrane nefajčiarov zariadením, sa nevzťahuje upozorňovacia povinnosť. V opačnom prípade by išlo o neodôvodnený rozširujúci výklad pojmu zariadenie, ktorý je pri sankčných právnych normách vylúčený.

Žalobca tiež uviedol, že verejnosť bola na zákaz fajčenia v predajni upozornená na každom vstupe do obchodného centra prostredníctvom označenia s upozornením na zákaz fajčenia v celom obchodnom centre. Takúto formu splnenia povinnosti, t.j. splnenia prostredníctvom tretej osoby (prenajímateľ, správca objektu), nevylučuje ani zákon o ochrane nefajčiarov. Tento zákon pritom v § 8 nepožaduje, aby sa upozornenie nachádzalo priamo v priestore kde je zakázané fajčiť, ale požaduje, aby bolo na viditeľnom mieste, a takýmto vstup do obchodného centra určite je.

Pokiaľ ide o ustanovenie § 8 ods. 4 zákona o ochrane nefajčiarov, zákonodarca neustanovil subjekt, ktorý je povinný umiestniť oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch je možné podať oznámenie o porušovaní tohto zákona. Keďže zákaz fajčenia sa vzťahuje na všetky predajne, môže takáto povinnosť postihovať aj vlastníka priestoru. Nejasnosť a nepresnosť zákona nemožno v tomto prípade nahradiť ani systematickým výkladom, pretože v každom z predchádzajúcich odsekov ustanovenia § 8 je uvedený iný subjekt povinnosti. V súvislosti s tým žalobca poukázal na § 6 ods. 2 zákona č. 314/2001 Z. z. o ochrane pred požiarmi, podľa ktorého vlastník (správca) nehnuteľností, ktorý prenajíma nehnuteľnosť, je povinný zabezpečiť úlohy ochrany pred požiarmi podľa ustanovení tohto zákona, ak sa v nájomnej zmluve nedohodne s nájomcom o zabezpečení týchto úloh inak. Toto ustanovenie svedčí o tom, že nie je automatické, že všetky povinnosti spojené s prevádzkou predajne plní jej prevádzkovateľ. Zákony často ukladajú povinnosti ohľadom bezpečnosti a ochrany zdravia aj vlastníkovi nehnuteľnosti, v ktorej sa predajňa nachádza. Ak právna norma neobsahuje subjekt povinnosti, jedná sa o nedostatok zákona spôsobujúci neurčitost' právnej normy.

Žalobca tiež poukázal na ustanovenie § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov, ktoré stanovuje sankciu, ak právnická osoba nezabezpečí dodržiavanie obmedzení podľa § 8 ods. 2 až 4. Avšak § 8 ods. 2 až 4 zákona o ochrane nefajčiarov žiadne obmedzenia nestanovuje. Jediné obmedzenie, ktoré prichádza do úvahy, je zákaz fajčenia, ktorý však porušený nebol, preto uplatnenie § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov neprichádza v predmetnom prípade do úvahy.

Žalobca záverom uvádza, že pokiaľ aj zákonodarca mal v úmysle upraviť povinnosti prevádzkovateľov predajní a sankcionovanie ich nedodržiavania tak, ako si to predstavuje žalovaný, neurobil tak, a k tejto úprave nemožno bez porušenia právnej istoty dospieť

rozširujúcim výkladom. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhuje, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa vracia Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa podaním zo dňa 17. augusta 2010 vyjadril žalovaný, pričom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Uviedol, že povinnosť ustanovená v § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov sa vzťahuje na všetky miesta, na ktorých je zakázané fajčiť. Ak by sa akceptoval výklad žalobcu ohľadom členenia miest, kde je zakázané fajčiť na „zariadenia“ a „miesta, ktoré zariadeniami nie sú“, bolo by nutné pripustiť obdobný výklad aj v pri ustanovení § 8 ods. 4 zákona o ochrane nefajčiarov, ktorý stanovuje, že predmetná povinnosť musí byť splnená v „priestoroch“, kde je podľa § 7 zákona o ochrane nefajčiarov zakázané fajčiť. Toto by následne rezultovalo v situáciu, kedy by sa s prihliadnutím na ustanovenie § 7 delili tieto miesta aj na „priestory, kde je zakázané fajčiť“ a na miesta, ktoré nie sú takýmito „priestormi“. Došlo by tak k členeniu miest, kde platí zákaz fajčenia na „zariadenia“, „priestory“ a „miesta, ktoré nie sú zariadeniami a ani priestormi“, t.j. na miesta, kde neplatí ani jedna z povinností v zmysle § 8 ods. 3 a ods. 4, miesta kde platí len jedna z nich, pričom ani v jednom prípade by nenastala situácia, kedy by sa vyžadovalo označenie prevádzkarne bezpečnostným a zdravotným označením v zmysle prílohy č. 2 k nariadeniu vlády č. 387/2006 Z. z. a súčasne informáciou o kontrolných orgánoch, na ktoré sa možno obrátiť v prípade porušenia zákona. Vzhľadom na samotný účel zákona, ktorým je ochrana ľudí pred škodlivými účinkami fajčenia, žalovaný považuje za potrebné nielen kontrolovať dodržiavanie zákazu, ale aj adekvátnym spôsobom informovať o zákaze na všetkých miestach, kde sa tento zákaz musí dodržiavať, a to vrátane informácie o orgánoch, na ktoré sa možno obrátiť v prípade, ak je tento zákaz porušovaný.

Žalovaný zotrval aj na svojom stanovisku, že označenie je potrebné mať umiestnené v rámci miesta, kde je zakázané fajčiť, t.j. v prevádzke, kde bola vykonaná kontrola, pričom obchodné centrum nemožno v zmysle zákona o ochrane nefajčiarov považovať za predajňu. V rámci obchodného centra sa prevádzkujú viaceré prevádzky, medzi ktorými sú aj také, na ktoré sa zákaz fajčenia nevzťahuje.

Pokiaľ ide o subjekt, ktorý je nositeľom povinnosti v zmysle § 8 ods. 4 zákona o ochrane nefajčiarov, podľa žalovaného je zrejmé, že týmto je zodpovedný prevádzkovateľ predajne. V uvedenom ustanovení nie je žiadna zmienka o tom, že by táto povinnosť bola určená majiteľovi priestorov. Označenia predajne upravujú práve ustanovenia § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane nefajčiarov, pričom práve ustanovenie § 8 ods. 3 určuje za zodpovednú osobu prevádzkovateľa zariadenia. De facto za obdobnú povinnosť ustanovenú v § 8 ods. 4 zodpovedá opäť prevádzkovateľ a nie tretia osoba.

Žalovaný pokladá za bezpredmetnú aj námietku žalobcu ohľadom uloženia sankcie podľa ustanovenia § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov, pretože bez ohľadu na skutočnosť, či ustanovenia § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane nefajčiarov sú obmedzeniami alebo nie, zákon ukladá žalovanému ako orgánu kontroly povinnosť uložiť sankciu práve v súvislosti s ich porušením.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v zmysle § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v medziach odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Z predloženého spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že dňa 8. apríla 2009 inšpektori Slovenskej obchodnej inšpekcie vykonali kontrolu v prevádzkovej jednotke žalobcu, Panta Rhei, OC AVION, Ivánska cesta 16, Bratislava, pričom zistili, že žalobca (ako prevádzkovateľ) nesplnil povinnosť upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia bezpečnostným a zdravotným označením, umiestneným na viditeľnom mieste, a tiež neumiestnil na viditeľnom mieste oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch, ktoré sú podľa § 9 zákona o ochrane nefajčiarov povinné vykonávať kontrolu dodržiavania tohto zákona, je možné podať oznámenie o jeho porušovaní.

Na základe uvedených zistení Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj ako prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. F/0152/01/2009 zo dňa 15. mája 2009, uložil žalobcovi podľa § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov pokutu

vo výške 331 eur za porušenie § 8 ods. 3 a 4 tohto zákona. Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. SK/0370/99/2009 zo dňa 23. júna 2009 potvrdil prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj.

Skutkový stav medzi účastníkmi konania nie je sporný. Spornou otázkou v tomto konaní je právne posúdenie daného skutkového stavu, pričom zásadnou námietkou žalobcu bolo, že kontrolovaná prevádzka (kníhkupectvo Panta Rhei, OC AVION, Ivánska cesta 16, Bratislava) je predajňou, ktorá nespadá pod pojem „zariadenie“, a preto sa na ňu nevzťahuje upozorňovacia povinnosť podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane nefajčiarov zakazuje sa fajčiť

- a) na verejných letiskách, v dráhových vozidlách vnútroštátnej verejnej osobnej dopravy na železničných dráhach, električkových, trolejbusových, lanových a špeciálnych dráhach, v priestoroch železničných staníc a zastávok, v prostriedkoch autobusovej vnútroštátnej hromadnej osobnej dopravy, v čakárňach a v prístreškoch na zastávkach vnútroštátnej pravidelnej osobnej dopravy, na krytých nástupištiach a v uzavretých verejných priestoroch súvisiacich s touto dopravou určených pre cestujúcich, na otvorených nástupištiach do vzdialenosti štyri metre od vymedzenej plochy nástupíšť,
- b) v areáloch zdravotníckych zariadení okrem fajčiarní alebo fajčiarskeho priestoru, ktorý je vyhradený na psychiatrických oddeleniach,
- c) v základných školách, v stredných školách a v školských zariadeniach, v predškolských zariadeniach a v priestoroch detských ihrísk,
- d) vo vysokých školách a v študentských domovoch,
- e) v zariadeniach sociálnych služieb okrem fajčiarní vyhradených pre zamestnancov,
- f) v kultúrnych zariadeniach a v uzavretých športových zariadeniach,
- g) v úradných budovách, v uzavretých verejne prístupných priestoroch všetkých typov predajní, v divadlách, v kinách, na výstaviskách, v múzeách a galériách,
- h) v zariadeniach spoločného stravovania, okrem zariadení, ktoré majú pre nefajčiarov vyhradených minimálne 50% z plochy, ktorá je stavebne oddelená od časti pre fajčiarov, pričom priestor pre nefajčiarov musí byť umiestnený pri vstupe do zariadenia,
- i) v zariadeniach starostlivosti o ľudské telo,

j) v priestoroch, v ktorých sú mladiství vo väzbe alebo v ktorých vykonávajú trest odňatia slobody.

Podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov fyzická osoba - podnikateľ a právnická osoba, ktoré prevádzkujú zariadenia, v ktorých je zakázané fajčenie, sú povinní upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia bezpečnostným a zdravotným označením (*odkaz na Prílohu č. 2 k nariadeniu vlády Slovenskej republiky č. 387/2006 Z.z. o požiadavkách na zaistenie bezpečnostného a zdravotného označenia pri práci*), ktorý musí byť umiestnený na viditeľnom mieste.

Podľa § 8 ods. 4 zákona o ochrane nefajčiarov v priestoroch, kde je podľa § 7 zákaz fajčenia, musí byť na viditeľnom mieste umiestnený oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch, ktoré sú podľa § 9 povinné vykonávať kontrolu dodržiavania tohto zákona, je možné podať oznámenie o porušovaní tohto zákona.

Ustanovenie § 7 ods. 1 vymedzuje miesta, kde je zakázané fajčiť, pričom tieto miesta pomenúva rôznymi slovnými označeniami, a to buď priamo názvoslovím (podstatným menom) s konkrétnym významom (ako napr. základné, stredné a vysoké školy, letiská, divadlá, galérie,) alebo použitím podstatného mena všeobecnejšieho významu (ako sú priestor, zariadenie, areál, budova) v spojení s opisným prívlastkom, ktorý konkrétne špecifikuje (konkretizuje) vyhradené miesto zákazu fajčenia. Ustanovenie § 7 zákona o ochrane nefajčiarov má nadpis „Zákaz fajčenia“, neoznačuje žiadnym spoločným pojmom v ňom vymenované miesta, kde je zakázané fajčiť. Z ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o ochrane nefajčiarov vôbec nevyplýva, žeby malo ísť o akési rozdelenie jednotlivých miest so zákazom fajčenia do určitých kategórií (podmnožín), tak ako sa to pokúša vyložiť a tvrdiť žalobca. Zákon nepoužíva jeden či viac spoločných pojmov pre určitú skupinu vyhradených miest so zákazom fajčenia, len tieto miesta jednotlivo taxatívne vymenúva. V nadväznosti na uvedené potom z dikcie ustanovenia § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov, kde je použité slovné spojenie „zariadenia, v ktorých je zakázané fajčenie“ nemožno vyvodiť záver, žeby zákonodarca chcel uložiť povinnosť upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia len prevádzkovateľom len určitej skupiny miest so zákazom fajčenia vymedzenej ako „zariadenia“, pričom iných miest so zákazom fajčenia, ktoré priamo v popisnom názve použitom v zákone nemajú slovo „zariadenie“, by sa takáto povinnosť netýkala. Ustanovenie § 8 ods. 3 zákona o ochrane nefajčiarov používa pojem „zariadenia“, a povinnosť ustanovená

v nasledujúcom odseku 4 sa týka „priestorov“, kde je podľa § 7 zákaz fajčenia. Zákon o ochrane nefajčiarov teda nepoužíva jeden určitý všeobecný pojem pre vymedzené miesta so zákazom fajčenia, ktorý by bol prípadne definovaný v úvodných ustanoveniach zákona. Zákonodarca použil všeobecné pojmy, ktoré je potrebné vykladať čisto logicky a gramaticky a nie je za tým potrebné hľadať akúsi právnu klasifikáciu.

Kontrolovaná prevádzka žalobcu je predajňou v zmysle zákonnej definície uvedenej v § 2 ods. 4 písm. j) zákona o ochrane nefajčiarov, a preto sa na ňu vzťahuje zákaz fajčenia podľa § 7 ods. 1 písm. g) tohto zákona, pričom na tento zákaz je v zmysle § 8 ods. 3 prevádzkovateľ predajne povinný upozorniť verejnosť.

Vzhľadom na to, že ustanovenia § 8 ods. 3 a 4 zákona o ochrane nefajčiarov s týkajú povinnosti **zverejniť/umiestniť** oznámenie v súvislosti so zákazom fajčenia ustanoveným v § 7, možno vyvodiť záver, že zodpovedný subjekt za splnenie daných povinností bude ten istý, a tým je prevádzkovateľ určeného priestoru, tak ako to uvádza § 8 ods. 3. V ustanovení § 8 ods. 4 nie je priamo uvedený subjekt, ktorý je nositeľom ustanovenej povinnosti, avšak vzhľadom na to, že povinnosť sa týka toho istého zákazu (fajčenia) ako povinnosť ustanovená v odseku 3, a tiež aj vzhľadom na nadväznosť/následnosť uvedených odsekov, je logické, že povinným subjektom je subjekt ustanovený v odseku 3.

Podľa § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov Slovenská obchodná inšpekcia uloží pokutu od 331 eur do 3 319 eur fyzickej osobe - podnikateľovi alebo právnickej osobe, ak nezabezpečí dodržiavanie obmedzení podľa § 8 ods. 2 až 4.

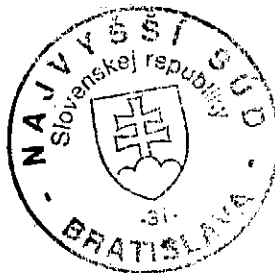
V súvislosti s uvedeným ustanovením žalobca namietal, že toto nie je možné aplikovať vzhľadom na to, že ustanovenia § 8 ods. 2 až 4 ustanovujú povinnosti a nie obmedzenia. V danom prípade ide len o slovnú /gramatickú nepresnosť, ktorá nie je spôsobilá vyvolať ani najmenšie pochybnosti, vzhľadom na to, že uvedené ustanovenia § 8 ods. 2 až 4 stanovujú len povinnosti, nejde v nich o kombináciu povinností a obmedzení, a preto nemožno pochybovať, že význam § 10 ods. 6 zákona o ochrane nefajčiarov je jednoznačný, a to sankcionovať porušenie v ňom uvedených zákonných ustanovení (§ 8 ods. 2 až 4).

Vzhľadom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že žalovaný prejednávajú vec správne právne posúdil a na skutkové okolnosti aplikoval relevantné zákonné ustanovenia. Krajský súd preto rozhodol správne, keď žalobu žalobcu zamietol. Z uvedeného dôvodu preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14 S 135/2009-54 zo dňa 3. júna 2010 podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods.1 v spojení § 250k ods. 1 O.s.p. tak že účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. mája 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová